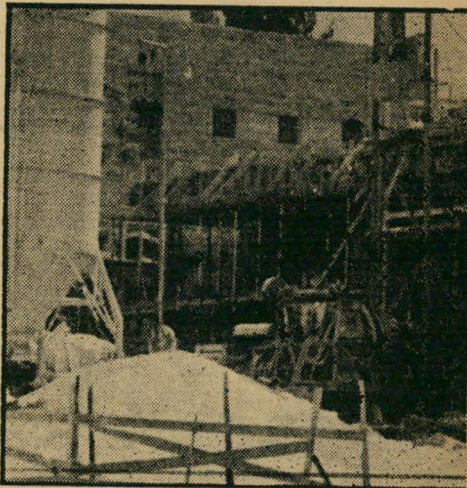

היקף הבניין הנבנה עליידי רסקו. כי במג' רש הפינתי לא החלו בבנייתו של החילה או בית-מגורים קטן, אלא בבניית בית-מדות בקנה מידה אמריקאי. פרט למוסך התופס את כל קומת הקרקע, יהיה הבית בן ארבע קומות.

בכל אחת משלוש הקומות הראשונות תהינה שלוש ידרות. אחת בגודל של 300 מ"ר ושתיים בגודל של 150 מ"ר כל אחת. בקומה הרביעית, האחרונה, תהיה רק דירה אחת על שטח של 600 מ"ר. זוהי דירתו המיוחדת של הדוקטור נחום גולדמן.

ומה עם תשע הדירות הנותרות? שאלה תמימה. כבכל בית משותף אחר, מיועדות גם דירות אלה למכירה.

לכן מכירים אותן, ובמחירים לא רעים כלל. הדירה הגדולה, 300 מ"ר, נמכרת ב-190 אלף ל"י. דירה יותר קטנה — 120 אלף ל"י. לדירתו של גולדמן לא נקבע מחיר, אך התחשב בפאר שבבנייתה, הוערך מחירה בחצי מיליון לירות. כפי שהודיעה

יכלול עשר דירות-פאר

חברת רסקו בירושלים, כבר נמכרו כל הדרות. אחד הדירים בדירה של 190 אלף-הלירות — יהיה שרה-פניסיה-בריאות משה שפירא.

הבניה הנערכת על המגרש חיבת להיות הפתעה גמורה לקרן-היימית. כי היא נוגדת לא רק את הכרות דובר הקרן במשך ה-אחרון, אלא גם את החווה שנחתם בטאבו ב-1956. "מטרת החכירה", אומר סעיף 3 של החווה, "הנכסים המוחכרים להוכר מוחכרים לו לתקופת החיה למטרת בניית מגורים לשמוש עצמי, ולסדור גינה ליד הבית."

לשמוש עצמי בית-משותף בן עשר דירות, ושמונה-עשרה מכוניות — זה קצת יותר מדי מופרז.

★ ★ ★

בית שני

אם כן, כמה עולה ישראל עלייתו של אנשי ההסתדרות הציונית?

לפי הערכת הטאבו, ערך הקרקע שניתן לגולדמן למעשה חינם הוא כיום כ-600 אלף ל"י.

לפי גירסת רסקו מבוצעת עבודת הבנייה בקבלנות הדירות נמכרות על ידה עבור גולדמן. הסכום הכללי המצטבר מ-מכירת הדירות, פרט לדירתו של גולדמן שבקומה הרביעית, מסתכם כמיליון ושלוש מאות אלף ל"י.

לפי גירסתו של באי-כוחו של גולדמן בישראל, עורך-הדין ירוחם גורניצקי, מסר גולדמן את הזכות לבנות לרסקו עבור קבלת דירתו חינם. כאמור, מסתכם ערך דירתו בחצי מיליון לירות בקרוב. בין שורות מחירים אלה יש לחפש את מחיר עלייתו של נחום גולדמן ארצה. ליתר דיוק — חצי עלייתו. כי כפי שאמר מוכיר הנגלת הסוכנות, משה ריבלין, מר גולדמן אמנם את חתימתו שבארצות-הברית, אך מעונו הקבוע הוא בשחיץ. דירתו ב-ישראל תהיה רק ביתו השני.

בית יקר מאוד — לעם ישראל, ביותר לאור העובדה שהמולטי-מיליונר גולדמן לא יקש כלל אורחות ישראלית.

העם

מנחם בן-גוריון

"איך שהומן עובר!" — זאת היתה, ה' שבוע, תגובתם של ישראלים רבים, בשומ' עם כי מנחם בגין חוגג את יום הולדתו ה-50.

ואומנם, דרך ארוכה עברה מן היום שה' צעיר הממושקף פשט את מדי צבא-אנדרס הפולני, ויצר היסטוריה בדמות מפקד את אירגון הצבאי הלאומי. דרך ארוכה עברה גם מאז שפך בגין דמויות פומביות על גורל חללי אלטלניה, ומאז קרא בנאום חוצב להבות למרד המוני נגד השילומים. בכל זאת קשה היה לתפוס את העובדה כי ה' איש הוא כבר בן גוריון, חוגג את יובלו. בין מנהיגי המפלגות, נימנה בגין על הצעירים ביותר. יום-הולדתו מפנה את תשומת-הלב לעובדה המוזקרת לעין: שה' דור הצעיר במדיניות הישראלית שוב אינו צעיר כליכך, וכי במקום הדור הצעיר ב' אמת נשאר חלל ריק.

מוח של בן-גוריון. לא פחות בולטת עובדה זו כמאבק הקולני בין ה"החתיקים" וה"צעירים" במפא"י (ראה להלן). כי הקול הקולני ביותר שייך למשה דיין, צעיר מק' צועי בן 48. צעיר ה"צעירים", שמעון פרס, עבר גם הוא את גיל ה-40. יריבם הגדול של דיין-פרס, יגאל אלון, מתקרב ליום-הולדתו ה-45, וחברו ישראל גלילי, שרבים רואים בו את שרה-בטחון הבא הוא בן 52. שום אדם צעיר אינו בולט כיום על מפת המפלגות הישראליות.

מצב זה רחוק מלהיות נורמלי — לא ב' עמים אחרים, גם לא בתולדות הישוב ה' עברי בארץ. חיים ארלוזורוב נרצח בגיל בן 32 — כאשר כבר כיהן כראש-המשלה ושר-החץ של המשלה הציונית, הצטיין כמנהיג-דעות מבריק וממכני. באותו גיל היה דויד בן-גוריון מנהיג מרכזי בתנועת העבודה הציונית. כנחם בגין עצמו היה בגיל 30, אישיות בינלאומית. אדם הראוי לכהן כשר בגיל 50, כבר צריכים כשרונותיו ושאיפותיו לבלוט בהיותו בן 30.

עצב מסויים. מה גורם להעדר הצעיר רים? הסיבות הן, בעיקר, שתיים: ● צעירים אמיתיים (להבדיל מ"צעירים" מקצועיים) אינם יכולים לעלות בתוך ה' מיבנה הקפוא של המפלגות הקיימות, שבו צמרת כל אחת מהן התבצרה קבוצת אינ' טרנסנים קבועה, המודקנת והולכת. ● השחיתות והירקבות הכלליים בחיי המפלגות, ההתאבדות הרעיונית והזהומות החומרית, גוסלת מאנשים צעירים כל חשק להתמסר לקאריירה פוליטית, כאשר קארי' רות רבות אחרות — מדעיות וכלכליות — שיוני אמיתי יחול רק כאשר יקומו ב' ארץ כוחות פוליטיים חזקים, עזריצון ו' קריי-כסיים, שיוכלו להלהיב ולגייס את מ' טוב הכוחות הצעירים. עד אז יישאר כל יובל של מנהיג מריני בחזקת מאורז חגיגי, המהולל בעצב מסויים.

מפלגות

חיבוק הדוב

"יענקלה, איפה אתה?" "אני בגן, אבא. תפסתי דוב!" "אז עזוב אותו ובוא הבית!" "אני עוזב אותך, אבא. אבל הוא לא עוזב אותי!"

התפטרותו של משה דיין דמתה לדוב. דיין רצה מאוד להניח לה — אבל ההתפטר' רות רדפה אחריו, אחוזה בו בכל הכוח. היה מי שזאג לכך. ותיקי מפא"י חדלו מלהיבהל מאיום-ההתפטרות, הפכו את הקע' רה על פיה. מנוי וגמור היה עימם לעשות את הכל כדי להכריח את דיין להגשים את אימו, להתפטר מן הממשלה.

כי במצב הנוכחי, התפטרותו זו דינה כדיון ממת פוליטי. אחרי שמעון פרס נטש אותו ועשה שלום נפרד עם אשכול, ואח' רי שגם רוב שאר בעלי-המליט ש'לו ב' עבר מיהרו לעלות על עגלת המנצחים, אין לדיין קיום מוחזק לממשלה, עימם יוכל ל' צאת רק אל המידבר של בדידות גמורה. כל זה היה ברור לחתיקים — וגם ל' דיין. הוא שם קץ לחופש-החברונו שלו, מיהר לחזור לתפקיד, ביטל את איומ' ההתפטרות. ואילו החתיקים ערכו עליו ה' שבוע התקפה מרוכזת שרת-התקדים.

מטחי תותחים. חדה-הקרב היתה ישיבת מזכירות המפלגה: תותח אחרי תותח

במדינה

כחן לעבר דיין בפרט, וחוגי-הצעירים בכלל, ירה מטח קטלני. אם פיקפק מישהו ביעלור' תם של תוחים ישנים, באה הפגזה זו ללמד כי האש היתה מרוכזת, מדויקת והרסנית. פתח בהרעשה ראובן ברקת, מזכיר המפ' לנה. בעבר פלורטט ברקת עם הצעירים. אך עתה עבר כולו לצד המנצח. הרעים הוא, בין השאר:

● "חוג הצעירים בא בטענה קשה, עליה חזר שמעון פרס השבוע, שהמשרד במפ"י גה הוא משטר רע, בלתי-דמוקראטי, ויש צורך לערוך בחירות בה... אולם זוכר אני כיצד לחמו חברים (מחוג הצעירים) על כך שלא צריך לערוך בחירות! גם משה דיין אמר שטוב יהיה שהבחירות יקיימו (רק) אחרי שתותקן חוקת-בחירות..."

● אחרי הצעת-האיחוד של יצחק בן-הרון, "בא יזהר סמילנסקי והטיח נגד ה' מפלגה, שהיא עוסקת בחכסנות לגבי ה' איחוד. אולם אותם שטענו אז כי המפלגה מתנגדת לאיחוד, באו בכינוס אחר של חוג הצעירים ואמרו כי המפלגה רוצה באיחוד כדי להילחם (בחוג הצעירים)!"

● "את עיקר טענותיו תולה יזהר סמ' לנסקי בהנחה אחת: אנשי שלומנו. האומ' גם אנשי שלומנו יושבים רק בצד אחד של ה"שולחן?" ולראייה: דיין וחבריו התנגדו למינוי צעירים לאינחוסים להם למשרות חשור

צעירים-מקצועיים פרס ודיין תוחמים ישנים יורים היטב

בות. למשל: מינוי אליהו נאוי, בן 42, כ' מועמד לראש צעירית באר-שבע. מינוי רענן ויין ויהושפט הרבני לתפקידים מרכזיים ביותר בסוכנות היהודית.

שרי אקסטרא. קולע עוד יותר היה מטח הת'תח ששמו פנתס ספיר. זעם הוא: ● "יש אנשים שאצה להם הדרך, והם צומדים עם השעון ביד ומכחים לתורם!" הכע הוא מדיין וחבריו: לחכות עוד 8 שנים. לדיין ושות' להוסיט אחרי קאריירה בלבד. "חיפשותי במשך כל השנים האלה איזה שהוא בירור אידיאולוגי (בחוג ה' צעירים), בירור פוליטי, בענייני המפלגה ובעניינים המנסרים בעולמנו. חיפשת' היר' הור כלשהו על דרכי כלכלה. אני אודה לכל מי שיראה לי ברורים מסוג זה."

על טענת-הקיפוח של הצעירים: "בדקתי את רשימת המקופחים ומצאתי כי כמעט כולם הם אנשים בעלי עמדות ציבורי, ריות, עמדות די חשבות... אנשים אלה מסודרים היטב, ואני מרשה לעצמי לומר כי לעיתים הם חיים בתנאים נוחים יותר מאלה של הקשישים."

● "כשהורכבה הממשלה החדשה רצו כולם — אפילו האופוזיציה — שהיא תצ' ליה. המפלגה האחת ששמה מקלות בגלג' לים, שעוקצת את הממשלה — זוהי מפא"י!" ● על דרישת דיין למעמד בכיר בממ' שלה: "בממשלה ישנם תשעה שרי מפא"י. איזו מין דמוקראטיה היא זו המחלקת אר' תם לפי חלוקה חקלאית: שרי אקסטרא, שרי סוג א' ושרי סוג ב'?"

* השבוע נודע כי דיין אמר לכתב ה' עתון האחרא לת מונד כי אינו רוצה להיות שר. כמו איזה ששון או איזה שטייטל. דיין ה'ן בדרכי רבו, הכחיש שאמר זאת.

תאו שקוע בביצה. אם אפשר היה עוד לעלות על ספיר בחריפות הרברים, עשה זאת מרכזי נמיר: ● למצב שהגענו אחראים לא רק ה' צעירים עצמם, אלא גם אותם חברים ותי' קים שהפכו אותם לילידית-פנוקיה של ה' מפלגה. ועכשיו כולנו — גם המפוקים — בין המותקפים!"

● בעקיצה גלויה על מוצאו של דיין: "אנו משתייכים למפא"י שנים רבות, ובכל' לם גם חברים שלא זכו להיחלד בניים ל' חברי מפא"י, אלא קיבלו את פנוקיהם, תעודות-הזהות שלהם, בכוחות עצמם, ול' רוב חוך מרידה בחורים, ולא בהם בלבד." חזקה יותר מכל טענה של נמיר היה אוסף הציסנות ממאמרו של יזהר סמילנס' קי, אותו קרא בישיבה. בין פרחי-הלשון של הסופר-המתחנן: "מפא"י היא כמין תאו בחוץ, מפא"י היא מפגר חונק ומכדא" "סוס עצל", "בריה מגושמת".

● "לפעמים נידמה לי כי בחוג הצעירי רים יש חושבים את כולנו לחינוקות ד' בית-רבן. רק תמול-שלושום הם התרעו ב' שער נגד המפלגה, על שהיא מסלבת בחי' רות' רחמנא-ליצילן... ופתאום נפשם יו' צאת לבחירות."

● "אי-אפשר גם להניף דגל מלחמה ב' קומיסאריות, וגם לתבוע זכות זו לעצבם, בעת ובעונה אחת."

● "פעולה רעיונית וחינוכית טוב לה לעשותה בראש בלבד, ולא במרפקים!" לא במיקרה סיכם נמיר את נאומו בתב' עה לזרז את האיחוד בין מפא"י ואחדות-העבודה. כי ברור לו ולחבריו כי איחוד זה, שיכניס למפלגה שיכבה שלמה של אנשי-בטחון בני גילו של דיין, יסתום את הגולל על דיין ושות'.

ראש מורד. דיין עצמו ענה בנימה מצ' טדקת ומבולבלת, הכחיש את האשמות ש' הוסיחו נגדו, לא העלה שום האשמות נגד' כי גם היא הבין שכבר דיבר יותר מדי. הוא מצא את עצמו במצבו העגום של סח' טן, שקורבנו אמר לו: "בסדר, תגשים את איומיך!" האקרה היה ריק.

קרוב לחדאי כי דיין 'קפס בתכסיס ה' יחיד שנשאר לו: לשותק. איש אינו יכול להכריח אותו להתפטר נגד רצונו. כחלי' רגלי טוב, התחפר תחת מטר הפגזים, ה' ריד את הראש.

חויסימאן

איך דואגים לחותנות?

מה עושים כשבאה החותנת? על כך נכ' תבו אלפי קומדיות, פילישונים ובדיחות. אך בחיפה ניתנה לשאלה הנושנה תשובה חד' שה לגמתי: פונים לעירייה.

כי עירייה חיפה היא מוסד מתקדם ביותר. היא דואגת לפיתרון בעיית-החותנות של אזרחיה.

בכך נוכח לדעת אברהם לוי, עורך-דין העובד במחלקה המשפטית של העירייה, ש' הוכיח את נאמנותו לאבא חושי, בהופיע: עימו באסיפות-בחירות. הודיע הוא להעדת' בניין-ערים של עיריית חיפה: "חותנתי עומ' דת להגיע מצרפת, ותתגורר עימנו. אנו זקוקים לדירה גדולה יותר."

תשובת העירייה המתקדמת: מתן זכות ל' קבלן חיפאי לבנות על מגרש מסויים בניין העולה ב-60 משרים מרובעים מעל למותר-על-פי החוק — תמורת הסכמת אותו קבלן להעניק לפקדי הנאמן לוי דירה בה יהיה מקום גם לחותנת.

עליה וקוף בה. הדבר מצלצל ככדוי חה, אבל בממלכת חויסימאן הסכו כל ה' בדיחות זה מכבר למציאות. פעם בנתה עיריית-חושי דירות, מסרה או' תן חינם לאנשי-שלומה — סופרים, עתונאים ואמנים, שקיבלו על עצמם לפאר ולרומם את שמו של אבא הגדול.

אבל עליה לחיפה וקוף בה. האמנים, ש' השתכנו על חשבון חושי, מצאו כי אין להם שום זכויות על דירותיהם. העירייה סירבה לקבל מהם שכר-דירה, כך שלא הפכו דיין רים במובן חוק-הנגנת-היורי. ברנע שהם חדלים למצוא חן בעיני חושי, יכול הוא לזרוק אותם החוצה.

זאת גילה בעוד מועד פרנק פלג, המוסי' קאי הגדול. הוא איים על העירייה שינטוש לא רק את הדירה שניתנה לו חינם, אלא גם את חיפה בכלל — אם לא תיתן לו דירה נאותה, שתהיה שייכת לו.

הפיתרון: העירייה הודיעה כי הקבלן ש' (המטשן בספרו 6)